

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 184:

Forslag til lov om ændring af lov om film.

Af Ingerlise Køfoed (SF) m.fl.

(Fremsat 13/2 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Det lovforslag, som her foreligger, er jo, som det også fremgår af bemærkningerne til forslaget, udtryk for ønsket om at bringe sagen om støtte til dansk video i erindring.

Nu tror jeg ikke, et sådant skridt strengt taget måske havde været nødvendigt; det havde ikke været nødvendigt i hvert fald for at opfriske min hukommelse. Men nu giver genfremsættelsen altså anledning til at fremkomme med en fornyet vurdering af forslaget, som jo i sit indhold er identisk med, hvad der tidligere har været drøftet her i tinget om dette emne.

Jeg vil gerne understrege, at regeringen fortsat har forståelse for ønsket om, at der gøres en indsats også fra offentlig side med hensyn til at fremme produktion og distribution af videogrammer af kvalitet. Men det må også slås fast, at der ikke er sket nogen ændringer med hensyn til den bevillingsmæssige situation i kulturministeriet, og at det altså fortsat ikke er muligt at indpasse en ekstra bevilling af den størrelse, som er foreslået, i kulturministeriets budgetramme.

Eventuelle foranstaltninger på området, som der er mulighed for i henhold til den gældende filmlov, må så søges indpasset i de gældende bevillingsrammer, og her er situationen i øvrigt den, at filmloven står over for en revision i den kommende folketingssamling. Det ligger også sådan, at arbejdet med at forberede denne revision er påbegyndt, og i det arbejde vil man naturligvis også lade indgå en vurdering og en prioritering af de opgaver, som filminstitutionerne skal løse, og en undersøgelse af de økonomiske spørgsmål, som bliver aktuelle i den forbindelse. Det må være den mest rimelige fremgangsmåde, synes jeg, at de spørgsmål, som det fremsatte forslag rejser, og som jo involverer netop en af vore filminstitutioner, kommer til at indgå i det forestående arbejde med filmlovsrevisionen.

Ministeriet vil i den forbindelse følge den udvikling, som allerede er i gang for så vidt angår Danmarks Radios forsøg på området. Det er jo et forsøg, som bl.a. indebærer et samarbejde med bibliotekstilsynet om en distributionsordning på enkelte biblioteker.

Så er der endelig spørgsmålet om forskning på området, som også er nævnt. Her er det fortsat regeringens opfattelse, at denne opgave, den forskningsmæssige opgave, ikke hører ind under filminstitutionerne. Den må varetages dér, hvor den hører hjemme, nemlig på de institutioner, som beskæftiger sig med forskning, og som har disse ting som deres opgave. Det gælder universiteterne og de højere læreanstalter.

Jytte Hilden (S):

Ak ja, der kunne godt undslippe mig et lille hjertesuk, for nu har vi fået en ny minister, og jeg skal da byde ham velkommen her i folketinget, men tilsyneladende har vi ikke fået flere penge til det, som det handler om, nemlig kulturen. Men det kan vel komme.

Jeg har en ros til SF for den ihærdighed, hvormed SF har fremsat dette forslag. Det er fjerde gang. Første gang var i folketingssamlingen 1982-83. Vi skriver nu 1986, og nu hører vi, at det er regeringens hensigt at indarbejde noget sådant i næste folketingssamling, hvor filmloven måske skal revideres. Vi har jo før set, at sådanne revisioner af diverse lovgivninger trækker ud.

[Jytte Hilden]

Når socialdemokratiet derfor ikke denne gang er medforslagsstiller til lovforslaget, som vi rent faktisk var det sidst, er det måske, fordi vi synes: der var en, der var to, der var tre, og nu var der fire, og der er stadig væk ikke nogen penge. Det er faktisk en lille smule trist, for jeg ville godt synge en lille sang om netop det kulturpolitiske aspekt i et forslag som dette her.

Der er for mig ingen som helst tvivl om, at sådan noget som video – billede, bevægelse og musik – er næste generations udtryk. Det er den måde, hvorpå unge i dag forholder sig til mange af de store, også politiske, problemer, som vi har. Derfor kunne det være rart, hvis lige præcis video ikke alene var lagt i kommercielle hænder, og det er i hvert fald intentionerne bag dette lovforslag.

Der er efter vores mening bestemt brug for forsøg, der er bestemt brug for forskning, der er bestemt også brug for penge, og jeg kan da godt til sidst slutte med endnu et hjertesuk: gid vi dog kunne finde de 15 mill. kr. på næste års budget og næste års igen, for det er jo ikke nok med alle de smukke intentioner.

Connie Hedegaard (KF):

Som det har været nævnt, har vi jo tidligere og gentagne gange behandlet denne idé om en videofond, og derfor har vi også fra konservativ side ofte fremført en meget stor forståelse for nogle af de problemstillinger, som forslagsstillerne her rejser. Men samtidig har vi også givet udtryk for, at vi ikke helt forstår, hvorfor forslagsstillerne vil oprette en særskilt videofond, eftersom video i filmlovens forstand jo er ligestillet med anden form for filmproduktion.

Det er også grunden til, at vi mener, at dette lovforslag må ses i sammenhæng med den situation, som filmproduktionen i Danmark generelt er i, hvorfor det efter vores opfattelse må være naturligt, at spørgsmålet inddrages i de overvejelser om en revision af filmloven, som nu skal i gang med henblik på, at ministeren til efteråret kan fremsætte et forslag til revision af filmloven.

Alle erkender jo, at dansk film befinder sig i en særdeles alvorlig krise, og jeg tror også, de fleste her vil være enige om, at en eller anden form for katastrofehjælp til dansk film vil være nødvendig i den nye lov.

Men så er spørgsmålet jo, om det lige netop er videoområdet, der er hårdest ramt, lige så vel som der set med vores øjne også er et principielt spørgsmål i, hvorvidt det offentlige begrænsede midler ikke anvendes bedst på den filmproduktion, der er beregnet for offentlig fremvisning. Det, der skal vises på hjemmevideoen, skal jo ikke nødvendigvis være de samme film, som vi gerne skulle have folk hen i biografen at se.

Sagt på en anden måde er det væsentligt, at der er en linje i den offentlige filmpolitik, således at man ikke ved tilskud til den ene side undergraver det, man forsøger at bygge op ved at give tilskud til den anden side. F.eks. foreslås det jo i bemærkningerne til lovforslaget, at offentligt støttede danske filmproduktioner skal være tilgængelige på videomarkedet både i forbindelse med køb, leje og lån. Det lyder jo smukt, men det må da være vigtigt, at de ikke er til stede på videomarkedet samme dag, som de har premiere i biografene, medmindre man da helt ønsker at nedlægge alt, hvad der hedder biografvirksomhed i Danmark.

Også bemærkningerne om en kvalitetsmæssig forbedring af hjemmevideomarkedet gør os lidt betænkelige. Netop dette marked er vel mere end så meget andet på kulturområdet bestemt af udbud og efterspørgsel, og det, forslagsstillerne forstår ved kvalitet, er vel ikke nødvendigvis det, de mennesker, der lejer video, gerne vil have. Vi synes ikke, det er nogen helt enkel problematik.

Vi afviser altså lovforslaget og mener i øvrigt, at hele problemstillingen omkring video versus filmproduktion må tages op i forbindelse med den kommende filmlovsrevision. Jeg tror, vi alle sammen kan blive enige om, at der er brug for at få problemerne afklaret.

Bente Nielsen (V):

Dette lovforslag er som sagt en genfremsettelse fra sidste folketingssamling. Derfor skal jeg ikke gå i detaljer med forslaget, men blot fastslå, at venstres holdning er den samme som sidste år.

I grunden mener vi, at forslaget er overflødig, da det allerede efter den gældende filmlov er muligt for statens filmcentral at lave forsøg med videoproduktion og -distribution.

[Bente Nielsen]

Hvad angår spørgsmålet om forskning, mener vi i venstre principielt, at dette bør ske inden for de institutioner, som varetager forskningsmæssige opgaver, det vil først og fremmest sige de højere læreanstalter, og at det i øvrigt bør foregå i sammenhæng med den øvrige medieforskning, som findes. Vi behøver ikke at se video som en isoleret enhed.

Selv om jeg således må afvise den konstruktion, som SF her foreslår, mener jeg, at vi så absolut bør interessere os seriøst for hele videoområdet, men som sagt mener vi, at det kan gøres inden for den nuværende lovgivnings rammer.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det er jo en gammel kending, vi her forhandler om, forslaget om, at vi bør gøre noget på videoområdet.

Jeg har tidligere haft lejlighed til at sige, at jeg tror, det ville være nyttigt, om vi gjorde det. Jeg kan ikke se, at vi kan få det presset ind netop nu, for der er så meget andet, vi skal have gjort, og jeg håber så på, at det kommer med i næste samling, så vi kan få noget gjort ved det, for jeg tror så absolut, at det er rigtigt, at vi forsøger ligesom at lave nogle idealer af videofilm.

Nør Christensen (CD):

Forslag til ændring af filmloven, som SF her har fremsat, pålægger igen staten og skatteborgerne nye byrder. Det foreslås, at statens filmcentral forsøgsvis skal forestå en produktion og distribution af video, begrundet med, at SFC traditionelt har beskæftiget sig med beslægtede opgaver, samt at dens bestyrelse har en passende alsidig sammenståning.

Dette er efter CDs mening en endog meget tynd begrundelse, idet man da først og fremmest bør se på SFCs fortsatte funktion og eksistens, som nogle for deres vedkommende har lyst til at sætte et spørgsmålstejn ved.

At video er inde i en eksplosiv udvikling, er hævet over enhver tvivl. Udbuddet på såvel det danske som det udenlandske marked øges voldsomt dag for dag, og vi kan allerede glæde os over en mangfoldighed af tilbud.

Ser vi imidlertid på brugernes forhold, er der en tendens til, at anvendelse af film på skoler og uddannelsesinstitutioner er i afta-

gende i forhold til video. Sidstnævnte er langt enklere at anvende apparatmæssigt og kræver intet særligt teknisk snilde, som anvendelse af filmgengivere gør det.

Der er allerede en klar tendens til, at man på skoler og lignende steder undlader at genskaffe filmgengivere, når de er nedslidte, og i stedet går over til video og TV.

Jeg vil gerne understrege, at vi i CD finder, at det, der mindst af alt er brug for, er et nyt formynderisk organ med hensyn til udvælgelse af udsendelser.

I øvrigt savner CD økonomisk beregningsgrundlag for den foreslåede forsøgsvirksomhed. Har SF foretaget en sådan beregning? I givet fald ønsker vi naturligvis svar på det her eller under det forestående udvalgsarbejde.

Lenger (VS):

Som det fremgår af bemærkningerne, er spørgsmålet om forsøg med video et debat- emne, som er oppe at vende ca. 1 gang pr. samling. Jeg skal derfor hilse fra vores ordfører på området, hr. Tinning, og sige, at vores holdning er, som den plejer at være: også denne gang er vi positive over for forslaget.

Inger Stilling Pedersen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan ikke medvirke til forslaget, men vi er meget glade for at høre kulturministeren sige, at loven skal til revision, og at man allerede er i gang med arbejdet; vi mener, det så bliver helt naturligt, at man også tager video ind. Men vi synes alligevel, det er godt, at SF fremsætter forslaget mange gange, for det gør os alle opmærksom på, at video er en af de ting, der er kommet for at blive. Jeg er også enig med den socialdemokratiske ordfører i, at det er meget udbredt og ikke mindst en helt naturlig ting blandt ungdommen. Derfor synes jeg, der kan være god grund til at se på udbuddet og se på, om vi har mulighed for at få noget mere kvalitet ind i det. Men som sagt synes jeg, det helt naturligt falder ind under filmlovsrevisionen.

Noget andet, man må tage hensyn til, er pengene. Man kan jo sagtens have ønsker – og jeg har masser af ønsker – men pengene skal jo skaffes, og derfor må man være lidt mere tilbageholdende.

[Inger Stilling Pedersen]

Jeg håber, vi kan få en god udvalgsbehandling både af dette forslag og af forslaget til ny filmlov, når det kommer i næste samling.

Poulsgaard (FP):

Vi har 4 regeringspartier, men de har ikke lige meget at skulle have sagt alle sammen. Den af ordførerne, der var bedst at høre på her, var i hvert fald hr. Nør Christensen, men hvor meget CD har at sige, når det kommer til stykket, skal vi finde ud af. For ganske vist hører vi, at hr. Anker Jørgensen inde i Forum, eller hvor det var der var møde, siger, der er fattigdom i Danmark, men jeg har lige læst om et ungt par, der netop er blevet gift, og som arbejder begge to; der står en video hjemme hos dem og gud ske lov for det. Vi har næsten alle video. I dette fattige land stiger videoantallet hele tiden. Og hvorfor er antallet af videoapparater steget så eksplosivt? Fordi der efterhånden ingen er, der gider se det, den monopoliserede Danmarks Radio og TV sender ud. Hvis det er det kultursyn, man lægger til grund for, at man skal ind på videomarkedet, og at man skal bestemme, at man skal have kvalitetsfilm ind, altså hvis man mener, at det, som Danmarks Radio og Fjernsyn har sendt ud, er kvalitetsfilm, så fri og bevar os vel for det! Vi skal selvfølgelig ikke have en ny statslig formynder over en konkurrent ind. Videoselskaberne har fundet ud af, at der er et kæmpemarked. Der er film til meget rimelige penge: far, mor, 3-4 børn, naboer, bedstemor, bedstefar og flere kan komme i sådan en biograf en hel aften formedelst 20 kr. Det er mindre end det, en pakke cigaretter koster. Der er overhovedet ikke brug for nogen som helst statslig indblanding. Godt nok startede ministeren med at afvise forslaget, men så kom den vattede holdning til, da der blev sagt: vi må se på det, og måske kan der blive behov hen ad vejen, og hvad ved jeg. Heldigvis var de radikale lidt mere fornuftige i denne sammenhæng, således at der, så vidt jeg forstår, ikke kan samles flertal for dette lovforslag, og det er der absolut ingen skade sket ved.

Men jeg kunne egentlig have lyst til at stille et andet spørgsmål: hvem udvælger videofilm til skolerne? Er det også lærernes frie valg? Jeg har en søn, der går i en meget for-

nuftig skole, synes jeg, men han kom hjem og fortalte mig, hvad han havde lært om Rusland, og det var ikke noget, der stemte overens med kendsgerningerne; efter det var Rusland simpelt hen paradiset på jord. Så spurgte jeg: men hvor har du alle disse ulyksalige oplysninger fra? Jo, de havde set en videofilm i skolen, hvor det var blevet fortalt. Så videoen kan selvfølgelig også misbruges, det er jeg fuldstændig klar over, og den kan misbruges endnu mere, hvis det er nogle såkaldt filmkyndige fra staten, der skal bestemme, hvad den gemene hob må se og ikke må se.

Det er et rigtig dårligt forslag, og det er et typisk SF-forslag, men det kan altså ikke samle flertal, og det er der ingen ulykke sket ved.

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil indlede med at sige, at det glæder mig meget, at hr. Poulsgaards søn har fået, hvad man kan kalde en alsidig oplysning om, hvad der foregår i Sovjetunionen, ved dels at se en film i skolen, som måske viste ham nogle synspunkter, han ellers aldrig havde hørt eller havde haft lejlighed til at høre, dels at komme hjem og høre hr. Poulsgaards synspunkter på det. Dermed får man mulighed for flere indfaldsvinkler til et emne, noget, som jeg synes er kolossalt afgørende for, at man selv engang skal få mulighed for en personlig stillingtagen.

Når vi diskuterer lovforslag her i folketinget, er SF altid meget ivrig efter at få indsat revisionsparagraffer, for vi synes, det er en god idé, at man, når en lov har fungeret i nogle år, tager den op til vurdering for at se, hvad der skal ændres, eller om den er god nok sådan, som den er.

Men i dag er jeg næsten ved at fortryde vores iver efter revisionsparagraffer, og det har jeg nu været ved tidligere. For hver gang vi kommer med et forslag, skal man revidere en lov – man skal nok ikke revidere den i år, men så til næste år eller til næste år igen – og så kan man dermed udskyde enhver vigtig beslutning om noget nyt, indtil man skal revidere loven. Sådan er det altså også blevet sagt i dag, og så må vi jo se frem til, hvordan den revision til næste år kommer til at se ud. Jeg håber, at det, at vi fire år i træk har talt meget om video her i folketinget, har

[Ingerlise Koefoed]

fremSAT vores forslag og har fået skrevet om dem rundt omkring i den del af pressen, som interesserer sig for den slags ting, også vil medføre, at man tager spørgsmålet om en større produktion af videogrammer og måske også en anden distribution af videogrammer op til alvorlig overvejelse i forbindelse med den revision, der, som jeg nu forstår, øjensynlig er påbegyndt for ganske nylig.

Vel er det fjerde gang, vi fremsætter dette forslag, men fru Connie Hedegaard tager fejl, når hun siger, det er fjerde gang, vi fremsætter forslaget om en videofond. Vi har fremsat et forslag om en videofond engang, men dette er simpelt hen et forslag til en ændring af filmloven, som giver mulighed for en større produktion af videogrammer og dermed også for en anden distribution af videogrammer.

Det er da rigtigt, som det også er blevet sagt heroppefra, at filmloven åbner mulighed for videogrammer, men det er ikke rigtigt, at forslaget af den grund er overflødig, for hvad er der sket på videoområdet i den tid, vi har haft en filmlov, som åbnede mulighed for video? Intet eller næsten intet, fordi der ikke har været penge til at lave ret meget video. Derfor er forslaget naturligvis ikke overflødig. Hvis det var overflødig, ville vi da ikke være blevet ved med at fremsætte det.

Fru Jytte Hilden roser os, fordi vi er så ihærdige, at vi bliver ved med at fremsætte forslaget, og jeg takker for den ros, men jeg vil sige, det er naturligt for os, for vi synes, det er en meget vigtig sag at sige, at folketinget og det offentlige må gå ind på dette område og skabe et alternativ, der er uafhængigt af det kommercielle på området. Det er vigtigt, fordi man hermed kan give nogle mennesker adgang til noget af alt det værdifulde materiale, der i forvejen ligger i statens filmcentral og i filminstituttet og i Danmarks Radio, og give dem adgang på en anden måde, altså brede medierne længere ud. Det er også vigtigt, fordi der er brug for det alternativ.

Det har vist sig, at videoen har en kolossal indflydelse ikke mindst på børns opfattelse af virkeligheden, og jeg synes, det er vigtigt, at vi prøver, om vi kan lave en kvalitetsvideoproduktion, der måske også kan give børnene en anden form for video end meget af

den underholdnings-, volds- og pornovideo, som de kender fra hverdagen.

Jeg synes ikke, der er grund til at sige så meget mere heroppefra – vi har jo diskuteret dette her mange gange – men jeg vil dog sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at det er mærkeligt, at han hvert eneste år, når vi taler om dette her, er så uhyre positiv over for et forslag om noget mere video, men at det desværre også hvert eneste år viser sig, at det ikke er til at få passet ind i budgettet lige nu, og at vi derfor må vente til næste år. Sådan var det det første år, sådan var det det andet år, sådan var det sidste år, og sådan er det altså også i år. Det er den samme gramfonplade, der bliver lagt på år for år, og det er måske nok en lille smule kedsommeligt.

Når der bliver sagt, at forskningen skal foregå dér, hvor forskning foregår, vil jeg gerne have lov til at spørge heroppefra: ja men hvor foregår forskning da? Foregår der ikke masser af sektorforskning? Og er der ikke også allerede i Danmarks Radio foretaget nogen forskning på videoområdet, i TV, radio og de forskellige befolkningsgrupper osv.? Der er ikke her tale om, at der skulle laves en bred forskning om videogrammer i al almindelighed; der er tale om, at man måske skulle interessere sig for forskning i det emne, som har været kolossalt meget oppe, nemlig hvordan video og ikke mindst volds-video påvirker børns og unges bevidsthed. Det synes jeg der var grund til at forske i, så vi kom på lidt fastere grund, når vi diskuterede de ting, som diskuteres meget og sikkert fortsat vil blive diskuteret meget, og jeg synes, det var rimeligt, at kulturministeriet med nogle penge fra denne lovgivning kunne igangsætte sådan en forskning i Danmarks Radio, eller hvor den nu ellers skulle foregå, det skal jeg ikke udtale mig om, men sådan at det i hvert fald var kulturministeriet, der var initiativtageren.

I øvrigt vil jeg takke for den venlighed, der har været over for forslaget, det var ikke en venlighed, der udmunder i, at vi får forslaget gennemført i år, men det var dog en venlighed, der røbede en vis form for forståelse for, at der er brug for, at det offentlige også går ind på de nye medieområder og prøver på at være med dér og prøver på at skabe noget dér. Jeg synes ikke, at det, hvad der laves kommercielt, er dårligt – det kunne ikke falde mig ind at sige sådan noget – men

[Ingerlise Koefoed]

jeg synes, der er brug for, at det offentlige udbygger og supplerer det kommercielle tilbud. Det er der på mange områder, og det er der også på dette område. Den offentlige kulturpolitik har bl.a. som et vigtigt formål at skabe svar på og modspil til meget af det, der skabes ud fra det første formål: at tjene penge på det.

Connie Hedegaard (KF):

Forslaget er ikke overflødigt, sagde fru Ingerlise Koefoed. Det er det selvfølgelig ikke i den forstand, at meningen med dette forslag er at give nogle flere penge til video-produktion. Men jeg synes bare, man skal sætte de 15 mill. kr. i relation til dansk films situation i al almindelighed. F.eks. er filmbranchens samarbejds- og idéudvalg kommet med et meget omfattende idékatalog, hvor producenter, biografudlejere og alle dele af dansk filmliv har kunnet blive enige om, hvad der skulle til for at gøre en ekstra indsats for dansk film og danske biografer lige netop nu, og de efterlyser 5-6 mill. kr. – det kunne de lave en utrolig masse for. Jeg synes, det er en prioritering, vi skal diskutere her. Det problem har fru Ingerlise Koefoed som ordfører for SF og som oppositionspolitiker ikke, men det problem har regeringen og dermed regeringspolitikerne jo, og det er vel i virkeligheden det, der skiller os her. Den økonomiske situation ændres naturligvis ikke af, at vi nu har fået en kulturminister, der hedder noget andet end den forrige, som fru Jytte Hilden prøver at antyde.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Det er fru Connie Hedegaards sidste bemærkninger, der bringer mig herop. Jeg synes, det har ligget i luften, at film og video er det samme og kan substituere hinanden. Det kan de ikke, og det ligger der heller ikke bag vores tilslutning til dette forslag. De kan supplere hinanden, men video er decideret noget andet, og jeg tror såmænd, at når folk sidder og ser »Borte med Blæsten« på video, får de faktisk lyst til at få den på det store lærred, så på den måde kan video være med til at ægge folk til at gå i biografen.

Selvfølgelig er vi i socialdemokratiet i høj grad opmærksom på den trængte situation, som dansk film står i, og derfor vil vi også

meget gerne medvirke til at skabe nogle ordninger, som kan give os flere danske film, fordi det er et godt kulturpolitisk tilbud i en tid, hvor vi vil blive bombarderet fra masser af udenlandske TV-stationer.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Selvfølgelig er video- og spillefilmsproduktion ikke det samme, men den kasse, hvorfra pengene til den offentlige henholdsvis videoproduktionsstøtte og filmproduktionsstøtte skal hentes, er nu engang den samme, og det er det, der er problemet her. Jeg er da godt klar over, at socialdemokratiet gerne vil have det hele. Det ville vi også gerne, hvis vi kunne få det, men vi må bare erkende, at kulturministeren beklageligvis ikke har så mange penge, og derfor må vi prioritere.

Påstanden om, at video skulle ægge folk til at gå mere i biografen, er det nu svært at finde dokumentation for.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Ganske kort til påstanden om, at vi vil have det hele. Nej, vi vil f.eks. ikke have påskepakken.

(Kort bemærkning).

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil gerne sige til fru Connie Hedegaard, at jeg også har set med meget stor sympati på det idékatalog, der er kommet fra filmverdenen, og vi er da også meget interesseret i at gå ind i et godt arbejde med hensyn til film, men det vil dog være svært for os helhjertet at støtte et forslag om en udbygning af filmens muligheder, hvis der ikke deri også indgår en diskussion om en forbedring af situationen på videogramområdet. De 15 mill. kr. er et tal, som vi har lånt fra mediekommissionens betænkning. Allerede for 3-4 år siden var man jo dér så fremsynet, at man kunne se, at der kunne være brug for det, der dengang hed en videofond, og det inspirerede os til vores første forslag.

Endelig må jeg sige, at der i vores forslag ud over dette, at folk kan sidde hjemme i biografen og se deres videogrammer, også ligger en anden mulighed, som jeg synes er

[Ingerlise Koefoed]

kolossalt vigtig, nemlig en udbygning af antallet af videoværksteder, sådan at børn og voksne selv kan få mulighed for at arbejde med mediet og kan lære mediet at kende. Jeg tror, at det på dette område som på så mange andre kultur- og kunstområder er kolossalt vigtigt med en amatørvirksomhed, en selvvirksomhed, både fordi den er noget i sig selv, fordi den giver folk mulighed for at lære mediet at kende indefra, og fordi den skaber grundlag for en større forståelse for det, man møder af professionelt: video af professionel musik, eller hvad det nu er for et kunst- og kulturområde, vi beskæftiger os med. Og det skal med i vurderingen af dette forslag.

(Kort bemærkning).

Connie Hedegaard (KF):

Det var interessant at høre fru Jytte Hildens sidste bemærkning. Jeg synes, det er meget symptomatisk for socialdemokratiet og egentlig skildrer dilemmaet meget godt: man vil gerne støtte disse udgiftskrævende forslag, men man ønsker ikke at tage noget som helst økonomisk ansvar. Så tak for den bemærkning til sidst!

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

I det sidste par årtier tror jeg at socialdemokratiet har haft nok så meget ansvar – også regeringsansvar – som fru Connie Hedegaards parti.

Men baggrunden for, at vi synes, der er god grund til at give penge – og det er jo pebernødder, vi taler om, når det drejer sig om kulturpolitiske tiltag – er, at det præcis giver folk det overskud, der skal til at hive de sure penge hjem. Vi vil således gerne tage ansvaret både for kulturen, for den sociale genopretning og for landets økonomi.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af lovforslag nr. L 189:

Forslag til lov om ændring af lov om musik.
Af Søren Hansen (S) og Ingerlise Koefoed (SF) m.fl.
(FremSAT 20/2 86).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen):

Jeg skal gøre følgende bemærkninger til dette forslag, som er fremsat af medlemmer af S og SF.

Min forgænger i kulturministeriet gjorde både i den skriftlige fremsættelse og under førstebehandlingen af sit musiklovsforslag, det, som hedder nr. L 169, rede for, hvorfor hun har søgt størstedelen af den egentlige lovrevision udskudt til næste samling i stedet for at præsentere folketinget for musikrådets forslag, sådan som S og SF nu gør det.

Jeg skal kort repetere:

Statens musikråds betænkning og lovforslag forelå i korrektur kørt for jul og var rentrykt den 27. januar 1986, så der var ikke mulighed for, inden kulturministerens lovforslag skulle fremsættes – for det skulle ske inden den 1. februar 1986 – at gennemføre de forhandlinger med amtskommuner og kommuner, som det i bemærkningerne til lovforslaget var tilkendegivet at man fandt nødvendige.

Forholdet er jo det, at musikrådets lovforslag vil udløse meget store bevillinger, og det kræver mere tid til en indgående vurdering, end vi får ved at vedtage dette lovforslag i denne samling. Det drejer sig om 12,7 mill. kr., 17,4 mill. kr. og 20,3 mill. kr. i de kommende tre finansår. Det er lovforslagets egne tal, men om lidt skal jeg vende tilbage til, at de skal forhøjes, hvis de skal dække forslagens faktiske udgiftskonsekvenser.

Jeg vil gerne understrege, at der ikke inden for finanslovens rammer for 1987 er